

„Decât după cuvântul meu...”

3 aprilie 2008

Gili Cârstea

„Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu” (1 Regi 17:1).

Cum adică, „după cuvântul meu”? Nu este aceasta o pretenție un pic cam arogantă? Ploaia s-a oprit și a revenit la cuvântul Domnului, nu al lui Ilie. Ce se întâmplă aici?

Deși opinia generală este că seceta de trei ani și jumătate s-a abătut peste națiune ca urmare a mâniei lui Dumnezeu, acest verset, ca și cel din Iacov 5:17, pare să spună altceva.

Poporul lui Dumnezeu se afla de mulți ani în idolatrie, dar era orb, și nu înțelegea că Iehova a fost înlocuit cu Baal în acest proces subtil de schimburi culturale și împrietenire cu lumea. Acum, odată cu venirea lui Ahab pe tronul lui Israel, lucrurile s-au agravat și mai mult. Preoți sidoniți fuseseră invitați să officieze în locurile de cult ale națiunii, și să predea în școlile profeților. Noua teologie liberală elimina și ultimele simboluri sacre ale închinării la Dumnezeul Creator, iar vechea clasă preotească fusese eliminată prin distrugere fizică (1 Regi 18:13).

Conform principiului enunțat de Iona, că „cei ce se lipsesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8), Israel risca să se trezească fără protecția lui Dumnezeu, expus planurilor criminale ale diavolului, fără niciun ajutor din partea nimănu.

La marginea de țară unde locuia, Ilie medita la toate aceste lucruri. Înțelegea că Israel, sub călăuzirea noii clase teologice, se expune unor pericole mortale, și că va fi șters fără milă de pe fața pământului de noii conducători cu care s-a aliat.

Dar exista un pericol și mai mare. Satana putea face din poporul lui Dumnezeu cel mai important aliat al lui, oferindu-le visul vieții lor, acela de a fi „capul și nu coada” printre națiunile pământului. Ar fi făcut din ei o elită prin care subjugă lumea fără nicio șansă de scăpare, ștergând astfel orice cunoaștere a lui Dumnezeu și eliminând definitiv orice posibilitate de întoarcere la principiile neprihănitii.

Cu aceste perspective sumbre înaintea ochilor, Ilie a înțeles repede că poporul lui are nevoie de un șoc, de o trezire la realitate, și că numai pus în fața

consecințelor firești ale căilor lui va mai avea vreo șansă să priceapă ce se întâmplă. Era nevoie de o încercare prin care să se dovedească două lucruri: că îndurarea se retrage acolo unde nu este prețuită, și că Baal nu este capabil nici să dea, nici să întrețină viața.

Ilie avea multe opțiuni spre a rezolva problema. Putea cere un sol divin care să ucidă într-o noapte toată clasa preoțească coruptă. Putea să se roage ca Ahab să facă un stop cardiac. Putea comanda ca toate altarele lui Baal să explodeze simultan în timpul ceremoniilor anuale, iar stâlpii Astarteei să cadă neputincioși la pământ. Putea ruga pe Domnul să asmută neamurile păgâne asupra țării lui, și să fie decimați toți păcătoșii din Sion.

Dar inima lui Ilie pulsa în ritmul neprihănirii, care caută să corecteze fără să producă nimicire obiectului muștrării. El știa că Domnul nu dorește moartea păcătosului, și că nu așteaptă ca acesta să ajungă dincolo de limitele harului, ca apoi să se poată aplica dreptatea asupra lui.

De aceea Ilie s-a rugat să nu plouă, iar cererea lui a fost onorată de cer. Îndurarea s-a retras, iar natura a încetat să-și mai facă datoria de a uda pământul. Baal avea acum libertatea de a dovedi că el face recolta să crească, și că de la el vine binecuvântarea dătătoare de viață, așa cum predica noua clasă teologică a națiunii.

Guvernarea divină avea un ambasador în Israel, iar ambasadorul vorbea în numele guvernului său. Ce onoare formidabilă, pentru un muritor „supus aceluiași slăbiciuni ca și noi” și la fel de lipsit de slava lui Dumnezeu ca toți frații lui! Ambasadorul a considerat că acea metodă va funcționa, iar Guvernul lui a aprobat proiectul. De acum, totul se întâmpla doar „după cuvântul meu,” așa cum a spus Ilie, și în această declarație nu exista niciun fel de aroganță.

Ahab a înțeles bine ce se întâmplă aici, și de aceea îl și acuza pe Ilie că el este cel ce nimicește pe Israel. Ceea ce nu putea înțelege Ahab era motivul pentru care Dumnezeu putea trece pe lângă proorocii oficiali ai bisericii, spre a colabora cu un disident obraznic. El auzise direct din gura lui Ilie că nu va ploua decât după cuvântul lui. Apoi urmărise eforturile zadarnice ale teologilor lui de a rupe vraja lui Ilie. Auzea și el zi de zi și noapte de noapte incantațiile lugubre din jurul altarelor națiunii, și constata tot mai mult că Dumnezeul Creator, oricine ar fi El, nu pleacă urechea la strigătele celor ce stăteau pe scaunul lui Moise. Ilie avea dreptate, cerul era legat prin cuvântul lui. Singura soluție eficientă era uciderea lui Ilie, cel care nenorocea pe Israel. Așa gândea Ahab.

Istoria acestor evenimente a fost înregistrată în amănunt, deoarece ea este o lecție vitală pentru ultima generație, „înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată,” când cerul va trimite pe ambasadorii Săi, în duhul și puterea lui Ilie, spre a avertiza pe poporul Său că Baal s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

De 120 de ani Ploaia a fost stopată, în ciuda tuturor eforturilor oficiale de a o aduce. Au fost organizate tot felul de planuri și operațiuni globale, și ne-am rugat convergent, dar cerul spiritual pare de plumb. Ploaia nu vine, iar Baal nu are puterea să o trimită.

Partida fariseilor de astăzi este foarte zeloasă, împingând poporul la tot felul de acte de pocăință, ungeri ale ochilor și curățiri ceremoniale; dacă ar fi după ei, biserica ar trebui să strige după ploaie zi și noapte, ca și profeții lui Baal. Dar constată și ei, uimiți, că nu se produce nimic semnificativ.

Saducheeii de astăzi nici nu mai cred că există asemenea antichități precum Ploaia Târzie sau Marea Strigare, ei fiind zeloși să participe la ridicarea unei societăți mai bune, să aducă „pacea” într-o lume sfâșiată de război, alături de sidoniții, moabiții și fereziții moderni.

În aceste condiții, singura speranță a bisericii rămășiței rămâne soluția oferită de Dumnezeu în solia 1888, singura care procură o explicație pentru amânarea Ploii Târzii. Doar ea oferă dovezi puternice că ceva cumplit s-a întâmplat în istoria noastră denominațională, și că Ploaia nu va veni atâta timp cât impasul nu este depășit, nu regretăm gestul deplorabil făcut atunci, și nu suntem dispuși să primim neprihănirea lui Hristos așa cum a fost ea descoperită prin solii Săi aleși.

Deși biserica rămășiței continuă să-și astupe urechile, avertizarea divină continuă să tune la fel de tulburător ca și solia lui Ilie:

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91,92).

Solia trimisă prin frații Waggoner și Jones pune pe Mântuitorul răstignit în contrast marcant cu Baal, hristosul ecumenic în fața căruia se pleacă astăzi noroadele ameteite de vinul Babilonului.

Ambasadorii lui Hristos, trimiși în duhul și puterea lui Ilie, vor soma din nou poporul să aleagă între Hristos și Baal, și nu va fi deloc arogant din partea lor să susțină că Ploaia nu va veni decât după cuvântul lor. Aceasta se va dovedi singura scăpare pentru Israelul spiritual de astăzi.

***